La campana còsmica i el llac respira

Una de les principals dificultats que tenen els artistes és trobar un filó, una idea prou fèrtil que demani ser treballada, investigada i desenvolupada artísticament durant un temps prou llarg sense esgotar-se. Aquestes idees es resisteixen a presentar-se, a oferir-se al creador, perquè un dels seus trets característics és, justament, que són escasses i fonedisses.
A l'artista Dionis Escorsa (Tortosa, 1970) qui li ha proporcionat aquest filó ha estat el seu avi: un home que va viure fa un segle, que també es deia Dionis Escorsa i que, de manera amateur, es va dedicar a pintar paisatges emulant aquell imaginari paisatgista tan consolidat entre la burgesia catalana. Un dels quadres que va pintar, i que va anar a parar a casa del seu net, va ser *El campanar*: una aquarel·la de l'església de Sant Esteve de Tavèrnoles, amb el seu campanar.
Escorsa parteix de la pintura del seu avi per desenvolupar, juntament amb Albert Merino, un videomapping en tres dimensions que altera, a temps real, l'atmosfera de l'aquarel·la i la converteix en un rellotge i en un dispositiu de consulta meteorològica. D'aquesta manera, *El campanar* deixa d'estar congelat en el temps: ja no és esclau del moment precís en què l'artífex el va plasmar sobre la tela sinó que la seva atmosfera està viva, connectada a la realitat del lloc. Per tant, al damunt de l'aquarel·la s'hi fa de dia i s'hi fa de nit, les condicions meteorològiques no són estàtiques. El que passa a Tavèrnoles passa, a temps real, a l'obra.
Aquesta metodologia propera a la ciència-ficció s'expandeix, mitjançant una instal·lació immersiva de grans panells pintats a l'oli, al campanar submergit de Sau (veí del de Tavèrnoles), on el nivell d'aigua també es projecta recobrint la pintura.
Connectant aquestes obres vives que, d'alguna manera, li permeten continuar pintant com si fos el seu avi, un seguit de dibuixos reforcen aquest imaginari que reflexiona sobre allò que va esdevenir, que va decaure, i que s'erigeix de nou amb unes formes més desimboltes, menys estàtiques i més arriscades però, en definitiva, deutores de les seves arrels. Escorsa s'arrapa a la seva genealogia i l'estira, la manipula i la tergiversa al mateix temps que la respecta, la cuida i l'aterra al nostre temps.

Traducción
Translation
Traductions
Itzulpenak

Dionis Escorsa i Albert Merino.
El campanar.

Galeria Rocío Santa Cruz
Barcelona
Del 18.09.25 al 22.11.25

Mercè Vila Rigat ✍